

Sygn. akt IV CSK 457/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie H. Ł.
o dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 stycznia 2014 r. wnioskodawczyni K. P. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością mającą wynikać z oczywistego naruszenia „przepisów prawa procesowego tj. art. 378 § 1 i 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 686 k.p.c. oraz prawa materialnego tj. art. 199 k.c. art 358¹ § 3 k.c. oraz 5 k.c.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa procesowego lub materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno się skupiać na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może stanowić powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób wymagający oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku, odnoszące się zarówno do naruszenia przepisów prawa procesowego, jak i materialnego, nie odpowiada tym warunkom, stanowiąc jedynie skróconą wersję zarzutów skargi oraz ich uzasadnienia. Ocena wniosku wymagałaby w takiej sytuacji niedopuszczalnego na tym etapie postępowania badania zasadności podstaw skargi.

Skarżąca nie przedstawiła wymaganej przy powołaniu się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej przekonującej o „oczywistej” zasadności skargi. Należy przypomnieć, że nawet oczywiste naruszenie określonego przepisu prawa nie musi być tożsame z oczywistą zasadnością skargi, oraz że zadaniem Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych.

Nie stwierdziwszy przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.